

I. kapitola

ÚVODNÝ VÝKLADEK

---

§ 1. Vznik a vývoj trestného konania v právnych dejinách • § 2. Pojem „trestné konanie“ a „trestné právo procesné“ • § 3. Účel trestného konania a trestného práva procesného • § 4. Predmet trestného práva procesného a predmet trestného konania • § 5. Predbežné otázky • § 6. Trestné právo procesné a iné odvetvia práva a súvisiace odbory

---

§ 1. VZNIK A VÝVOJ TRESTNÉHO KONANIA V PRÁVNYCH DEJINÁCH

V mnohých prameňoch býva trestné právo označované za historicky najstaršie odvetvie práva. História ľudskej spoločnosti je poznamenaná hľadaním čo najefektívnejšieho spôsobu ako odhaliť, vyšetriť spoločensky škodlivý čin, zistiť skutočný, pravdivý stav veci a na základe tohto poznania spravodlivo rozhodnúť. Stelesnenie pravdy a spravodlivosti sa datuje najskôr k bohyni Maat a neskôr Isis zo starého Egypta. Podobu bohyne Justície (spravodlivosti) si osvojili Rimania zo starovekého Grécka. Stelesnili ju v podobe ženy, ktorá drží v jednej ruke váhy a v druhej meč. Neskôr sa zobrazovala aj so zaviazanými očami, aby nevidela účastníkov pojednávania – ich pôvod, moc či majetok, aby rozhodovala nestranne, spravodlivo, zväzila argumenty strán a meč symbolizoval rozhodnosť aj prípadný trest. Niekoľko môže stať aj na mešci peňazí, čo symbolizuje nepodplatielnosť a na hadovi, ktorý známená v premenenom význame zločin, prípadne konkrétnych porušovateľov obyčajov, pravidiel správania a zákonov.

Je nepochybne, že medzi ľudské konflikty a závažné narušenia spoločenských vzťahov, ktoré sa v súčasnosti označujú ako trestné činy, sa vyskytovali už v najstarších dobách ľudskej civilizácie. O spôsoboch riešenia týchto záležitostí však vieme iba veľmi málo, chýbajú spoloahlivé historické pramene. Ľudia žijúci zoskupení v rodoch, kmeňoch či kmeňových zväzoch svoju činnosť úplne prirodzeno začali posudzovať, riadiť a organizovať podľa zvykov – obyčají.

Obyčaj sa vyuvinula zrejme z takého ustáleného konania, ktoré väčšine ľudí vyzývalo, a ďalej zo zákazu takého konania, ktoré väčšinu ľudí poškodzovalo.

Obyčaje však rozhodne nemožno hodnotiť ako svojvoľné a náhodilé zoskupenie najrôznejších príkazov a zákazov.

Ludia v týchto najstarších dobách však ešte nerozlišovali medzi obyčajou prikazujúcou určitý výrobný postup, upravujúcou spôsob zakladania rody, vzťah radového príslušníka kmeňa k náčelníkovi alebo čo urobíť, ak dôjde k usmrteniu človeka. Pre vtedajšieho človeka bolo zrejme pravidlo o výrobe keramiky rovnako dôležité ako pravidlo zakazujúce vraždu.

Zákony rodovej spoločnosti, teda obyčaje, neboli ešte zákonmi v pravom zmysle slova. Ludia si ich ako zákony, ako niečo osobitné, neuviedomovali. Nikto ich nenútil ich dodržiavať, sami cítili, že podľa nich treba žiť.

Prvé počiatky súdnictva ako prejavu trestného konania možno vystopovať už v období rozkladajúcej sa rodovej spoločnosti. Konflikt medzi členmi rodovej spoločnosti bol vecou všetkých a bol riešený bezprostredne na zhromaždení či sneme, kde sa mohol každý k veci vyjadriť a kde si všetci pre múdrost a skúsenosť ctili názor staršinu rodu. Snem prejednávajúci určity spor bol v podstate súdom. Ako uvádzá Detmarova kronika, na snemoch slovanského kmeňa Vele-tov muselo byť rozhodnutie prijaté jednomyselne a menšina sa mu musela podrobiť, hoci aj násilím. Kto sa podrobíť nechcel, hrozil mu trest zničenia majetku.

Vývojom rodovej spoločnosti nastáva vnútorná diferenciácia, najbohatší a najmocnejší ľudia sa ujímajú vlády nad rodmi a územiami, ktoré obývajú. S vládou sa súčasne ujímajú aj súdnej právomoci. Prvými súdcami boli teda vládcovia, pričom rozhodovanie sporov bolo nerozlučnou súčasťou panovníkovej moci.

Rozbitím rodových zväzkov a vytváraním nových spoločenských foriem spolužitia vznikalo oveľa viac rozporov medzi ľuďmi, čo bolo dôvodom, že sa súdnictvo postupne začalo osamostatňovať a vydeľovať z celkovej panovníkovej moci ako určitá špecializovaná činnosť. Tento fakt sa, pochopiteľne, prejavil v prvých štátoch, ktoré vznikali na rozhraní štvrtého a tretieho tisícročia pred Kristom, teda v starovekom Egypte, Mezopotámii, Číne a Indii. Pre prvé štáty s vysokou koncentráciou obyvateľstva bola charakteristická organizovanosť. Pomerne skoro bola súdna právomoc vyčlenená z moci panovníka a zverená do rúk osobitne pre túto činnosť vymenovaných hodnostárov. Vznik týchto prvých štátnych útvarov je aj medzníkom vo vývoji práva, pretože znamená jeho počiatok.

práva obetí trestných činov, odškodňovanie obetí trestných činov a mechanizmus podpory subjektov poskytujúcich pomoc obetiam trestných činov.

Poslednou zmenou bolo prijatie **zákona č. 312/2020 Z. z. o výkone rozhodnutia o zaistení majetku a správe zaisteného majetku**, ktorý s účinnosťou od 1. januára 2021 priniesol novú právnu úpravu zaistovania majetku, ktorá v súlade s medzinárodnými štandardmi zabezpečuje efektívne vyhľadávanie, zaistovanie a odnímanie výnosov z trestnej činnosti, správu zaisteného majetku s dôrazom na zamedzenie účelových prevodov zaisteného majetku a nakladanie s ním. Zároveň novelizuje Trestný zákon, Trestný poriadok a ďalšie súvisiace predpisy.

§ 2. POJEM „TRESTNÉ KONANIE“ A „TRESTNÉ PRÁVO PROCESNÉ“

A. Moderná spoločnosť a štát majú, samozrejme, veľký záujem na dodržiavanie všetkých právnych predpisov. Je však tiež pravdou, že v niektorých právnych odvetviach nemusí štát vyvíjať osobitne veľkú aktivitu na presadenie práva. Napríklad štát, okrem pár výnimiek, z vlastnej iniciatívy nepátra po prípadoch porušenia občianskoprávnych alebo obchodnoprávnych vzťahov, ani z úradnej povinnosti nezačína súdne konanie, ale iniciatívu prenecháva účastníkom narušených právnych vzťahov.

Úplne iná situácia je v oblasti trestného práva. Záujem štátu, ktorý reprezentuje záujem celej spoločnosti, na dodržiavaní trestnoprávnych noriem je veľmi výrazný, pretože sa nimi chránia významné individuálne aj spoločenské záujmy, t. j. ľudský život, zdravie, česť, dôstojnosť, majetok, štátne zriadenie atď. Obete trestného činu nie je spôsobilá, aby sama alebo za pomoci súkromných aktivít presadila zistenie a potrestanie páchateľa. Páchateľ trestného činu je totiž osobite silne motivovaný, aby svoj čin utajil, zničil jeho stopy, unikol pred trestným stíhaním útekom do cudziny atď. Dôstojným a efektívnym protivníkom páchateľa môžu byť iba špecializované štátne orgány, odborne, technicky a personálne vybavené policajné a justičné orgány.

Štát vo svojej histórii postupne obmedzoval a potláčal prastaré spoločenské inštitúty krvnej pomsty, odplaty, súboja a ďalších prejavov „súkromnej“ justície, pretože všetky tieto spôsoby presadzovania trestného práva vo väčšine prípadov viedli k nespravodlivosti a vytváraniu ďalších konfliktov a kríz. Vo všetkých moderných spoločnostiach má preto výlučne štát monopol trestného postihu.

B. Slovenské trestné právo je súčasťou slovenského právneho poriadku a jedným z odvetví verejného práva. Rozlišujeme **trestné právo hmotné (matériálne)**, ktoré ustanovuje, čo je trestný čin, akú sankciu zaň možno uložiť a aké sú podmienky trestnej zodpovednosti, a **trestné právo procesné (formálne)**, ktoré upravuje trestné konanie, t. j. procesný postup trestných orgánov v trestných veciach.

Štátnej moc na účely presadzovania noriem trestného práva do života predstavujú orgány činné v trestnom konaní a súdy (§ 10 ods. 1 a 2). Na konkrétné prípady sa teda trestné právo uplatňuje donucovacou mocou štátu. Dokonca ani v takých výnimcočných prípadoch, kedy by sa sám páchateľ chcel dobrovoľne podrobiť trestu ustanovenému Trestným zákonom, nemôže dôjsť k „automatickému“ aplikovaniu Trestného zákona. Zistenie skutkového stavu, určenie právnych následkov a ich výkon sa aj v takýchto prípadoch musí uskutočniť zákonom ustanoveným postupom, ktorý bude garantovať vecnú a právnu spráenosť a objektivitu trestného rozhodovania, ako aj verejnosť a kontrolovateľnosť takéhoto postupu.

Trestné konanie je teda zákonom upravený postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov, prípadne aj iných osôb zúčastnených na trestnom konaní, úlohou ktorého je bez dôvodných pochybností zistiť, či bol spáchaný trestný čin, a ak áno, zistiť jeho páchateľa a uložiť mu podľa zákona spravodlivý trest alebo ochranné opatrenie, rozhodnutie vykonať alebo jeho výkon zabezpečiť, ako aj zabezpečiť odňatie výnosov z trestnej činnosti, prípadne rozhodnúť o nároku poškodeného na náhradu škody, za súčasného rešpektovania základných práv a slobôd fyzických a právnických osôb, a zároveň pôsobiť na upevňovanie zákonnosti, na predchádzanie a zamedzovanie trestnej činnosti a na výchovu občanov.

Úlohou trestného práva procesného je teda právnymi normami upraviť postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov, prípadne aj iných osôb zúčastnených na trestnom konaní, ako aj vzťahy s tým súvisiace.

Trestné právo procesné je odvetvie práva, ktoré chráni práva a oprávnené záujmy fyzických osôb a právnických osôb, záujmy spoločnosti a ústavné zriaďanie Slovenskej republiky pred trestnými činmi tým, že upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu, prípadne aj iných osôb zúčastnených na trestnom konaní pri zisťovaní trestných činov a ich páchateľov, pri rozhodovaní o nich, pri výkone rozhodnutí a pri predchádzaní a zamedzovaní trestnej

Zásada voľného hodnotenia dôkazov sa uplatňuje vo všetkých štádiach trestného konania a platí pre všetky orgány činné v trestnom konaní a súd.

§ 19. ZÁSADA ZISTENIA SKUTKOVÉHO STAVU BEZ DÔVODNÝCH POCHYBNOSTÍ

Predmetom Trestného poriadku je taká úprava procesu, ktorá umožní náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchateľov podľa zákona.

Tento cieľ majú orgány činné v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 dosiahnuť tak, že v zmysle zásady oficinality z úradnej povinnosti zistujú skutkový stav v rozsahu potrebnom na vlastné rozhodnutie a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby súdu umožnili spravodlivé rozhodnutie.

Vo všetkých predchádzajúcich učebniach vydaných pred rokom 1989 sa zdôrazňovalo, že pre spravodlivé rozhodnutie trestnej veci sa vyžaduje zistenie objektívnej pravdy, resp. materiálnej pravdy. **Zisťovanie objektívnej pravdy, resp. materiálnej pravdy** sa považovalo za hlavnú procesnú zásadu, ktorá bola nadradená všetkým ostatným. V praxi to znamenalo, že každá vec týkajúca sa rozhodovania sa v každom štádiu konania mala objasniť v celej šírke, pričom sa museli zisťovať aj okolnosti a príčiny, ktoré spáchanie skutku umožnili.

Objektívna pravda je filozofickou kategóriou. Predstavuje taký obsah myšlenia, ktorý sa zhoduje s objektívnou realitou a je nezávislý od poznávacieho subjektu. Objektívna realita existuje nezávisle od nášho vedomia, kym objektívna pravda existuje len v našom vedomí. Existencia objektívnej pravdy závisí od poznávacieho subjektu. Ak sa teda na hľadaní objektívnej pravdy zúčastňuje viac subjektov (v trestnom konaní sú to policajti, prokurátor a súd, pričom tento proces ovplyvňuje aj obvinený, jeho obhajca, poškodený, prípadne ďalšie subjekty), objektívnu pravdu je vždy **subjektívna pravda** toho subjektu, ktorý v určitom procesnom štádiu o veci rozhoduje.

Táto pravda je, samozrejme, vždy pravdou relatívnu, nie absolútну. Ak vezmeme do úvahy všetky dôkazné prostriedky, na základe ktorých si sudca vytvára svoje poznanie o skutku, v ktorom sa vidí trestný čin, ak vezmeme do úvahy súčasný rozvoj vedeckých poznatkov a ich vplyv na dokazovanie v posledných rokoch, predsa len tu zostávajú subjektívne faktory v zmysle schopnosti vnímania, zapamätania a reprodukcie. Ak k tomu prirátame možné, ve-

dome nepravdivé výpovede, tak nutne dochádzame k záveru, že **pravda zistená v trestnom konaní je pravdou relatívou, a nie absolútou**. To však neznamená, že v trestnom konaní sa netreba usilovať o zistenie pravdy, čo najväčšmi zodpovedajúcej skutočnosti, že sa netreba usilovať o čo najpresnejšie zistenie skutkového stavu. Na trestné konanie sa však nemajú klásť nesplniteľné požiadavky, a preto zákonodarca odôvodnene upustil od požiadavky zistenia objektívnej pravdy, resp. materiálnej pravdy a nahradil ju formuláciou, „*aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie*“ (§ 2 ods. 10).

Úlohy a poslanie orgánov činných v trestnom konaní platná právna úprava diferencuje na povinnosť zistiť skutkový stav podľa konkrétneho procesného štadia. Pre vznesenie obvinenia stačí, „*ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia...*“. Na podanie obžaloby stačí, „*ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd...*“ (§ 234 ods. 1). **Na vynesenie odsudzujúceho rozsudku sa však vyžaduje istota a presvedčenie súdu o tom, že skutok bol spáchaný.**

Súd si záver o tom, či bol spáchaný skutok, v ktorom treba vidieť trestný čin, robí na základe dôkazov, ktoré pred ním vykonávajú strany. Práve tento nový, **kontradiktórny spôsob dokazovania, ktorý prenáša ľažisko dokazovania na konanie pred súdom**, na hlavné pojednávanie, kde dôkazy prechádzajú previerkou spočívajúcou najmä v aktivite strán, je najdôležitejšou **zárukou zistenia skutkového stavu bez odôvodnených pochybností**. Ak by súd mal akékoľvek pochybnosti, môže do dokazovania zasiahnuť aj sám (súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhli – § 2 ods. 11). Ak by však súd mal akékoľvek pochybnosti, či sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, či je tento trestný skutok činom, či bolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, ak sa zistí, že obžalovaný nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný, ak trestnosť činu zanikla, alebo ak prokurátor na hlavnom pojednávaní ustúpil od obžaloby, obžalovaného spod obžaloby osloboďí.

Zásada zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností sa svojím obsahom veľmi približuje k vymedzenému predmetu trestného konania (§ 1) a je tak jednou z ústredných zásad celého trestného konania.

Na dosiahnutie účelu trestného konania, t. j. náležitého zistenia trestných činov a spravodlivého potrestania ich páchatelov je vytvorený trestnoprocesný systém, ktorý tento postup upravuje zákonom, v ktorom dbá, aby boli rešpektované aj základné práva a slobody fyzických a právnických osôb. Tento procesný systém vychádza z dlhodobých poznatkov trestnoprocesnej náuky, ako aj z poznatkov z praxe. Ak však v konkrétnych prípadoch predsa dôjde k pochybnostiam, ako sa majú riešiť problematické alebo sporné otázky, ak je konkrétna úprava nejasná, neúplná, prípadne ak pripúšťa rozličný výklad zákona (čo sa, žial, stáva), riešenia treba hľadať v základných zásadách trestného konania. Tieto zásady vychádzajúce z ústavy, zo zásad organizácie súdnictva a z relevantných medzinárodných dokumentov sú klúčom k pochopeniu zmyslu trestného procesu a jeho jednotlivých inštitútov.

ZÁKLADNÉ ZÁSADY TRESTNÉHO KONANIA	
Základné zásady trestného konania sú vedúce právne idey, ktorým toto vedúce postavenie priznáva zákon. Sú základom, na ktorom je vybudovaná organizácia trestného konania a úprava činnosti týchto orgánov.	
Uvedené zásady sú upravené predovšetkým v § 2 TP, v čl. 16, 17, 21, 47, 48 a 50 ústavy, v čl. 5, 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.	
VÝZNAM ZÁKLADNÝCH ZÁSAD	
<ul style="list-style-type: none"> - poznávací (pochopenie zmyslu, podstaty a inštitútov trestného konania) - interpretačný (výklad zákona a jeho inštitútov) - aplikačný (aplikácia zákona na konkrétné trestné veci a postupy) - normotvorný (tvorba ďalších trestnoprocesných noriem)	
SYSTÉM ZÁKLADNÝCH ZÁSAD TRESTNÉHO KONANIA	
všeobecné zásady	zásada stíhania len zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom (§ 2 ods. 1) zásada práva na spravodlivý proces (§ 2 ods. 7) zásada primeranosti a zdržanlivosti (§ 2 ods. 2) zásada zabezpečenia práva na obhajobu (§ 2 ods. 9) zásada rýchlosť konania (§ 2 ods. 6 a 7) zásada kontradiktórnosti konania (§ 2 ods. 11 a 14) zásada verejnosti (§ 2 ods. 17) zásada spolupráce so záujmovými združeniami občanov (§ 2 ods. 13) zásada zabezpečenia práv poškodeného (§ 2 ods. 21)
zásady začiatia konania	zásada ofciality (§ 2 ods. 6) zásada legality (§ 2 ods. 5) zásada opportunity (§ 2 ods. 5) zásada obžalovacia (§ 2 ods. 5) zásada ne bis in idem (§ 2 ods. 8)

§ 6. ZATKNUTIE

A. V prípadoch, keď neprichádza do úvahy predvolanie, predvedenie alebo zadržanie obvineného, ďalším prostriedkom na zaistenie účasti obvineného na trestnom konaní je **príkaz na zatknutie** (§ 73).

Zákonnými podmienkami na vydanie príkazu na zatknutie sú:

- a) je daný niektorý z dôvodov väzby (§ 71),
- b) musí ísť o obvineného, teda osobu, proti ktorej bolo vznesené obvinenie procesne predpísaným spôsobom (§ 206) a
- c) obvineného nemožno predvolať, predviest alebo zadržať a zabezpečiť jeho prítomnosť na výsluchu alebo na inom úkone.

Zatknutím sa teda rozumie zistenie pobytu a krátkodobé obmedzenie osobnej slobody obvineného na základe príkazu na zatknutie na účely jeho dodania orgánu, ktorý príkaz na zatknutie vydal.

Subjektom oprávneným vydať príkaz na zatknutie je v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora a v konaní pred súdom predsedu senátu.

Trestnoprocesné ustanovenia o zatknutí sú vlastne konkrétnejším rozvedením článku 17 ods. 4 ústavy, podľa ktorého obvineného možno zatkniť iba na základe odôvodneného písomného príkazu sudskej komisií.

Príkaz na zatknutie musí obsahovať presnú identifikáciu obvineného v takom stupni konkretizácie, aby nemohlo dôjsť k zámene s inou osobou. Bude to predovšetkým meno, priezvisko, dátum a miesto narodenia, zamestnanie, bydlisko, užien aj rodné priezvisko a iné predchádzajúce priezviská, prípadne prezývky a opis obvineného vrátane jeho zvláštnych znamení (amputácie, viditeľné jazvy, tetovania a pod.). Príkaz ďalej musí obsahovať stručný opis skutku, pre ktorý je obvinený stíhaný. Označenie trestného činu, ktorý sa v skutku vidí, sa vykoná zákonným pomenovaním a uvedením príslušného ustanovenia Trestného zákona. Poslednou obsahovou náležitosťou je presný opis dôvodov, pre ktoré sa príkaz vydáva, teda konkrétnie skutočnosti odôvodňujúce niektorý z dôvodov väzby podľa § 71. Príkaz na zatknutie s pečiatkou a podpisom sudskej komisií sa odošle vecne a miestne príslušnému útvaru Policajného zboru, ktorý zatknutie bezprostredne vykoná.

Predpokladom zatknutia je vypátranie pobytu obvineného (§ 73 ods. 3).

Pátranie ako súčasť operatívno-pátracej činnosti polície je jednou zo samostat-

ných kriminalistických metód. Predstavuje špecifickú metódu, ktorej obsahom je súhrn navzájom zladených činností, úkonov a opatrení zameraných na čo najrýchlejšie nájdenie a zaistenie hľadaného objektu, v tomto prípade obvineného.

Orgánmi oprávnenými vykonať zatknutie sú príslušníci Policajného zboru, Vojenskej polície a ozbrojení príslušníci finančnej správy. Orgán, ktorý po vyplátraní obvineného vykonal jeho zatknutie, je povinný ho bez meškania, najneskôr však do 24 hodín od okamihu zatknutia, dodať súdu, ktorého sudca príkaz vydal. Pri bezprostrednom zatýkaní je policajt za splnenia zákonných podmienok (§ 50 až 62 ZPZ) oprávnený použiť aj donucovacie prostriedky na prekonanie odporu, odvrátenie útoku alebo stráženie, najmä hmaty, chvaty, údery a kopy sebaobrany, putá, služobného psa, hrozbu zbraňou a varovný výstrel do vzduchu.

Sudca, ktorému bol obvinený dodaný (ide o sudskej súdu, ktorý vydal príkaz na zatknutie, pričom nemusí ísť priamo o sudskej, ktorý príkaz podpísal), **musí obvineného bez meškania vypočuť, rozhodnúť o väzbe a rozhodnutie oznámiť obvinenému do 48 hodín a pri obzvlášť závažných zločinoch do 72 hodín** od okamihu, keď mu bol obvinený dodaný. Pri rozhodovaní musí sudskej tiež skúmať, či mu bol obvinený dodaný v lehote do 24 hodín od zatkutia, teda tak, ako to predpokladá § 73 ods. 4. Bez splnenia tejto podmienky nemôže byť obvinený vzatý do väzby, ale musí byť prepustený na slobodu (R 3/1993). Rovnako musí byť obvinený prepustený na slobodu, ak sa mu neoznámi rozhodnutie o väzbe v zákonných lehotách 48, resp. 72 hodín od okamihu dodania súdu.

Zatknutý obvinený má právo požadovať, aby na jeho výsluchu pred sudskej bol prítomný aj jeho obhajca. Ak by v lehote rozhodovania o väzbe obhajca nebol dosiahnutelný, sudskej môže výsluch zatkutého vykonať aj bez prítomnosti obhajcu.

O vzatí do väzby zatkutého obvineného **rozhoduje predseda senátu alebo sudskej pre prípravné konanie uznesením**. Obvineného, ktorý bol vzatý do väzby, dodajú do miesta výkonu väzby príslušníci Policajného zboru alebo Vojenskej polície. O prepustení zatkutého obvineného na slobodu rozhodne písomným odôvodneným príkazom.

B. Medzinárodný zatýkací rozkaz je prostriedkom na zaistenie účasti obvineného na trestnom konaní, ak sa obvinený pobytom v cudzine vyhýba